

„Czym jest historia? Echem przeszłości odbitym przez przyszłość.

Odblaskiem przyszłości rzuconym w przeszłość.”

/Victor Hugo/

Historia Reiki

Istniejąca od tysiącleci sztuka naturalnego uzdrawiania na nowo została odkryta pod koniec XIX wieku przez dr Makao Usui - japońskiego nauczyciela. Ten zapytany pewnego dnia przez swoich uczniów czy potrafi to czego sam naucza i czy podobnie jak jego nauczyciele posiadał umiejętność uzdrawiania – uświadomił sobie swą niedoskonałość i postanowił poszukać odpowiedzi. Analizował stare zapiski, odwiedzał klasztory, rozmawiał z mnichami, uczył się sanskrytu, by studiować znajdujące się tam księgi w oryginale. Ale zdobyta wiedza była tylko teoretyczna. Poznał znaki – klucze do uzdrawiania, ale nie pojął w pełni jak efektywnie z nich korzystać. Ostatecznie więc postanowił wyruszyć na świętą górę Kuriyama by w samotności, poszcząc przez 21 dni medytować. Mijające dni nie przynosiły mu jednak upragnionej odpowiedzi. Dopiero 20 dnia doznał swego rodzaju objawienia - ujrzał zbliżający się ku niemu świetlisty promień, przed oczami migotały mu miliony pęcherzyków świetlnych, w których zapisane były znaki wyczytane wcześniej w księgach znalezionych w klasztorach bibliotekach, ale dopiero teraz zrozumiał ich sens. Uradowany i pełen energii mimo 21 dniowego postu wrócił do miasta, by tam dzielić się zdobytą wiedzą i umiejętnościami. Przez niemal 7 lat pracował w dzielnicy nędzarzy w Kioto, uzdrawiał chorych żebraków, pomagał im wrócić do społeczeństwa. Jednak ci w krótkim czasie wracali do swoich znanych i bezpiecznych ról – bowiem odzyskanie zdrowia nie zmieniło ich wewnętrznego nastawienia i nadal w głębi duszy pozostawali żebrakami. Ten fakt zainspirował dr Usui do ustanowienia poziomów wymiany energetycznej pomiędzy dającym a biorcą, a także do określenia 5 zasad Reiki. Potem pełen nadziei rozpoczął poszukiwania uczniów gotowych do pracy z energią, a także życia zgodnie z ustalonymi zasadami. Kształcił przyszłych nauczycieli Reiki. Jednym z jego uczniów był emerytowany oficer marynarki [Chujiro Hayashi](#), który po uzyskaniu kolejnych wtajemniczeń Reiki otworzył w Tokio klinikę, gdzie uzdrawiano chorych. W 1935 r. do Japonii zawitała Hawayo Takata, amerykanka japońskiego pochodzenia, która w swoim rodzinnym kraju poszukiwała uzdrowienia i to zarówno dla nadwątłego ciała jak i ducha. Dzięki pomocy dr Hayashi całkowicie wyleczona i zafascynowana metodą uzdrawiania została jego pilną uczennicą. Po roku intensywnego praktykowania ze swoim nauczycielem w jego klinice Takata powróciła na Hawaje, gdzie kontynuowała swą pracę, tym samym wprowadzając Reiki do

świata zachodniego. Po śmierci swojego nauczyciela, to ona została spadkobierczynią systemu Usui. Przez całe dalsze życie uzdrawiała potrzebujących, nauczała i inicjowała nowych adeptów Reiki, w tym 22 mistrzów. Jedną z inicjowanych była jej wnuczka Phyllis Lei Furumoto, która nie do końca jeszcze rozumiejąc czym jest Reiki i jak ogromne znaczenie dla Takaty i jej uczniów miała praca z energią, początkowo tylko z racji wieku i japońskiej tradycji (najstarsza wnuczka) towarzyszyła Wielkiej Mistrzynie w podróżach po świecie. Opiekowała się babcią, pomagała prowadzić seminaria, z czasem stopniowo wyręczała ją w organizowanych spotkaniach, a po śmierci Takaty, mimo sprzeciwu niektórych mistrzów, została wybrana na sukcesora przekazu - Wielką Mistrzynią Reiki.